Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 200 594 van 1 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat S. KÖSE**
André Dumontlaan 210
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 oktober 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. KÖSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"***A. Feitenrelaas***
U verklaart dat u bent geboren op 27 april 1985 in Jaffna en dat u de Srilankaanse nationaliteit heeft. U bent Tamil van origine en heeft zich bekeerd tot het protestantisme. U bent enig kind. U woonde tot elfjarige leeftijd in Jaffna, waarna u met uw ouders de oorlog ontvluchtte en tijdelijk in de Vanni ging wonen (in 1996).

Vervolgens verhuisde uw gezin in 1997 naar Colombo, meer bepaald Wattale, waar u bleef tot 2013. U behaalde er uw diploma middelbaar onderwijs in 2004 en deed nog verschillende opleidingen. U werkte er ook gedurende twee jaar in de Palaam International School.
Uw vader was tuinier toen hij nog in Jaffna werkte, maar sinds uw verblijf in Vavunya werd hij door de LTTE ingezet als transporteur, vertaler en gids, omdat hij Singalees sprak en Colombo kende. Hij bleef dit doen toen u naar Colombo verhuisde. Hij bleef soms maanden weg. U weet niet goed in welke mate uw vader werd getraind bij de LTTE en of hij er een bepaalde functie waarnam. U weet dat hij een contactpersoon had in Vavunya en dat hij geld meebracht naar huis. In december 2008 vertrok hij opnieuw naar zijn werk maar hij kwam nooit terug. Zijn contactpersoon Ramu nam de telefoon niet meer op en ondanks uitgebreide zoektochten van de familie van uw moeder werd nooit meer iets over zijn lot vernomen. Na het einde van de oorlog echter begonnen u en uw moeder bezoek te krijgen van mannen zonder uniform, die uw vader beschuldigden van samenwerking met de LTTE. Zij wilden weten waar hij was. U voelde zich dusdanig bedreigd en onveilig dat u besloot om Sri Lanka te ontvluchten.
Op 4 november 2013 verliet u het land met een vals paspoort en reisde via India en Kuwait naar Zwitserland. Daar reisde u de volgende dag al door via Frankrijk naar Nederland waar u direct asiel vroeg. U verklaarde aan de Nederlandse autoriteiten dat u steeds in de Vanni verbleef en gevangen zat tussen 2009 en 2013. Gedurende twee jaar was u gescheiden van uw familie en zou u het slachtoffer zijn geweest van extreem geweld en aanranding. U kon ontsnappen omdat u ziek was geworden en naar een ziekenhuis overgebracht was. Deze asielaanvraag werd afgewezen in 2015 omdat bleek dat u in deze periode van vermeende detentie, namelijk in 2010 in India verbleef en daar een visumaanvraag had gedaan bij een Britse ambassade.
Intussen leerde u in Nederland mijnheer P.V. (X Y/ X) kennen die op dat moment op weg was naar Canada maar werd tegengehouden aan de grens. U ging samen terug naar België waar hij werd erkend als vluchteling in december 2014 en u zelf ook asiel vroeg op 5 juli 2016. U heeft samen een kind, S.P., geboren in België op 17.02.2017, dat geen asiel heeft aangevraagd.
Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende stukken neer: kopies van uw gelegaliseerde geboorteakte en vertaling naar het Engels en Nederlands; originelen van uw laatste paspoort (geldig van 10.06.2010 tot 10.06.2020, met een toeristenvisum voor India geldig van 01.10.2013 tot 31.12.2013); uw huwelijksakte uitgegeven in Antwerpen op .9.5.2016; foto's van uw moeder met een zwachtel rond haar arm; uw witte kaart en bijlage 26 (zonder bijgeschreven kind) en een bewijs van identiteit van uw kind. Enkele dagen na het gehoor bezorgt u het CGVS de volgende kopies: een scan van uw Srilankaanse rijbewijs geldig 3.12.2012-3.12.2020), adres in Wattale; studieattesten Palaam 2005, 2008, 2010, 2013; attesten van varia cursussen pc, crafts en kerkc : 2001, 2002, 2008, 2011; kerkattesten van 1996 (doop, geen plaats aangegeven), 2002, 2008 en 2013.
B. Motivering
Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen. Zo blijkt dat uw relaas doorspekt is met ongeloofwaardigheden en dat u over het algemeen onvoldoende heeft meegewerkt met de asielinstanties om een volledig en correct beeld te kunnen vormen over uw vrees bij terugkeer naar Sri Lanka.
***Ten eerste, zo blijkt dat u al minstens in november 2015 bent aangekomen in België**. Op 26 november 2015 legaliseert het consulaat van België in Colombo uw celibaatsattest. Op 12 januari 2016 registreert u zich als wettelijk samenwonende in Antwerpen. U wacht echter tot 27 juli 2016 om asiel aan te vragen. Dat u dus bijna acht maanden wacht alvorens asiel aan te vragen is onverenigbaar met het bestaan, van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade.*
Ten tweede, uw bewering dat uw vader gedurende twaalf jaar exclusief voor de LTTE werkte waardoor u uw land moest verlaten, blijkt u op geen enkele manier hard te maken, noch door uw verklaringen, noch door enig document.
Immers de informatie die u over zijn vermeend LTTE verleden kan geven is veel te vaag, zeker gezien de duur van deze vermeende job, de oorlogstijd en plaats waar deze zou hebben plaatsgevonden en de impact die deze zou hebben gehad op de rest van het gezin. Zo weet u met name niet van welke division uw vader zou hebben uitgemaakt, of hij in de militaire vleugel zat en effectief werkte binnen de LTTE, en of hij er training van kreeg. U heeft uw moeder hierover niet bevraagd, ondanks de eerdere Nederlandse asielprocedure waarin deze vragen ook gesteld werden. Dat dit volgens u te gevaarlijk zou zijn om per telefoon te bespreken kan niet weerhouden worden als verklaring hiervoor. Verder kent u zijn tijgernaam niet en weet u evenmin wie zijn bevelhebber was. Kortom, het vermeende profiel van uw vader kan - gezien uw manifeste desinteresse hierin - geenszins overtuigen.

U verklaart dat u er niets over kan zeggen omdat uw vader deze info voor zich hield, immers u zou zich misschien kunnen verspreken en hem hierdoor in gevaar brengen. Kortom uw bewering dat u het land moest verlaten omwille van de activiteiten van uw vader houdt geen steek.
Verder blijken de omstandigheden van uw vader zijn verdwijning evenmin aannemelijk te zijn. Zo blijkt immers dat u zowel in de Verklaring DVZ (dd. 03.08.2016) als in uw CGVS Vragenlijst (dd. 06.09.2016) aangeeft dat hij is vermist sinds 2009. Echter tijdens het gehoor bij het CGVS blijkt het te gaan om december 2008, dus voor het einde van de oorlog in mei 2009. U zou daarna nooit meer van of over hem hebben gehoord. Gezien het belang van dit moment voor de reden van uw vertrek uit uw land, kan het CGVS van u verwachten dat u minstens het jaar duidelijk en correct zou kunnen aangeven. Bovendien blijft u erg op de oppervlakte bij de beschrijving van uw zoektocht naar hem. Niet u en uw moeder, maar familieleden zouden allerlei kampen hebben afgezocht (gehoorverslag p. 9, 10). U verklaart dat het daarom niet meer nodig was de ICRC in te schakelen, omdat zij toch maar hetzelfde zouden doen, en het bovendien niet vertrouwelijk zou gebeuren. Uw gebrek aan doorleefde interesse in het lot van uw vader wijst eveneens in de richting van een verzonnen relaas.
Dat uw vader voorts geen legitieme job zou hebben gehad terwijl u in Wattale woonde, versterkt de ongeloofwaardigheid van uw bewering dat hij gedurende twaalf jaar vooral in de Vanni zou hebben gewerkt voor de LTTE, terwijl zijn gezin een normaal leven kon leiden door het inkomen dat hij binnenbracht. Op vraag van hoe u zijn afwezigheid verklaarde aan kennissen, zou u hebben gezegd dat hij tuinier was elders. Echter, gezien de oorlogssituatie in uw land, de geblokkeerde wegen, het strenge permit systeem op dat moment is het volstrekt ongeloofwaardig dat u geen sluitende toelichting kan geven bij de "dekmantel" die vereist zou zijn gezien u woonde in Singalees gebied.
Hoe dan ook kan u niet verklaren hoe het komt dat uw vader gedurende 12 jaar voor de LTTE kon werken en de Srilankaanse autoriteiten pas na zijn verdwijning en na het einde van de oorlog, en dit tot op heden, 8 jaar na datum, onderzoek naar hem zouden voeren. Bovendien is het weinig geloofwaardig dat dit anoniem (in burger) zou gebeuren. Immers als er onderzoek zou zijn naar een vermoedelijke misdadiger kan dit net zo goed en zelfs beter gebeuren door mensen in uniform. Kortom, het is niet aannemelijk dat u nog steeds niet zou weten welke autoriteiten hem zouden zoeken en waarom. Hierbij valt trouwens op dat dit nooit leidde tot arrestaties of convocaties op het politiebureau, hetgeen bezwaarlijk wijst op een ernstig onderzoek.
Tenslotte beweert u dat uw moeder dat zij sinds eind december 2016 wordt lastiggevallen door de autoriteiten, aan huis en telefoon. Zij zou elke "3 tot 5 maanden "iemand aan de deur krijgen, en zij zou ook aan arm gewond zijn geraakt. Dat u foto's neerlegt van uw moeder met een omzwachtelde arm neemt niet weg dat deze beweringen veel te vaag zijn. Bovendien zijn de motieven van deze ongewenste gasten volledig onduidelijk. Daarbij wijst het CGVS er op dat u evenmin kan verklaren waarom de politie meer in de dochter dan in de echtgenote van een vermeend LTTE-strijder zou zijn geïnteresseerd.
Ten derde, voor wat betreft de andere redenen om asiel te vragen blijkt dat u even vaag bent. *U verklaart immers dat u in Nederland bijkomende asielgronden inriep omdat u toen niet gehuwd was. U voegt eraan toe dat nu u een gehuwde moeder bent u "bepaalde zaken" niet wil bespreken die in uw leven gebeurd zijn. U impliceert hiermee dat u uw land verliet om gendergerelateerde redenen die nu niet meer van toepassing zijn. Echter u laat na om te specifiëren hoe uw echtgenoot u hiertegen zou kunnen beschermen. U suggereert dat het een schandelijke zaak betreft waarvoor uw familie en uw gemeenschap u zouden veroordelen, maar blijft in het midden over wat dit kan zijn (p. 3, 15). U geeft aan dat politiemannen uw hand zouden hebben gepakt en op ongewenste plekken hebben gelegd voor de ogen van uw moeder en dat u hierdoor onmiddellijk moest vertrekken. Wie "ze" zijn kan u niet zeggen. Ondanks aandringen van het CGVS om duidelijkheid te verschaffen en de verzekering van vertrouwelijkheid van de procedure, houdt u vol dat u niet alles kan uitleggen. Dit kan enkel nog gezien worden als een manifest gebrek aan medewerking. Het CGVS kan onmogelijk dergelijk vage beweringen die nauwelijks de insinuatie overstijgen in rekening brengen bij de evaluatie van uw actuele vrees.*
Ten vierde, dat u onvoldoende samenwerkt met de asielinstanties is ook gebleken uit de Nederlandse asielprocedure. *Hoewel u aanvankelijk beweert dat u niet zo precies weet waarom u er een weigeringsbeslissing kreeg (p. 3) en dat slechts sommige redenen verschillend zijn, blijkt dit later in uw gehoor niet te kloppen. U bent zich er wel degelijk van bewust dat u in Nederland aangaf dat u langdurig elders woonde, en uw waardoor uw levensloop over een periode van niet minder dan 12 jaar volledig verzonnen was. Dit kan onmogelijk als detail worden beschouwd. Bovendien blijken de Nederlandse asielinstanties over bewijs te beschikken dat u in februari 2010 een visumaanvraag deed bij het Brits consulaat in Chennai, India. U blijft er echter ontkennen over een paspoort te beschikken land te hebben verlaten voor 2013. De Belgische asielinstanties kunnen hiermee vaststellen dat u ook in België uw situatie anders voorstelde dan ze was en zelfs in beroep weigerde om dit recht te zetten.*

Dat u de Nederlandse asielinstanties voorloog heeft hierdoor ook nu een negatieve weerslag op uw algemene geloofwaardigheid in België.
Ten vijfde, de documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande overwegingen niet ombuigen. *Uw geboorteakte, paspoort en rijbewijs bevestigen de identiteit en nationaliteit die u opgeeft en die het CGVS niet in twijfel trekt. Verder geven uw attesten van school, cursussen en kerk redelijk goed weer welke opleiding u genoot, welke jobs u heeft uitgeoefend en in welke regio u verbleef. Deze attesten bevestigen ook gedeeltelijk dat u omtrent 2013 Sri Lanka kan hebben verlaten, dus kort voor uw asielaanvraag in Nederland. Echter u legt geen documenten neer die deze en vorige uitreizen aantonen, evenmin als de precieze reisweg die u naar Nederland en België nam. U legt met name geen enkel document neer dat uw vorige reizen naar India aantonen, toen u onder meer in februari 2010 een visum voor het VK aanvroeg vanuit Chennai en waarover de Nederlandse asielinstanties vermelden dat u er een tijdlang verbleef. U blijft aldus een deel van uw verblijfshistoriek ten aanzien van het CGVS verhullen, hetgeen, net als bovenstaande incongruenties van uw relaas, bezwaarlijk bijdraagt aan uw algemene geloofwaardigheid. Overigens stelt het CGVS vast dat aangezien uw moeder een celibaatsattest voor u opvroeg en verkreeg bij de Srilankaanse autoriteiten in oktober 2015, dit niet wijst op een sterke vrees ten aanzien van de overheid, noch door u, noch door uw moeder. Hetzelfde kan gezegd worden over uw gelegaliseerde geboorteakte in oktober 2015.*
Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. *Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven.*
Gezien uw beweerde band met de LTTE als niet geloofwaardig wordt beoordeeld door het CGVS, acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u.
U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.
De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 16 oktober 2017 een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) "*in samenhang met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. i.h.b. de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel*", van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.
Zij voert aan dat "*de bewijsvoering die verweerster hanteert is immers de bewijsvoering die van toepassing is op een persoon die niet tot een kwetsbare groep behoort die op systematische wijze wordt onderworpen aan foltering of mensonterende behandelingen*" en citeert uit "*vaste rechtspraak* [van] *het EHRM*" dienaangaande.

Volgens verzoekster gaat de commissaris-generaal eraan voorbij "*dat in Sri Lanka de familie en naasten van personen, die een band hebben met de LTTE, een minderheid vormen, die bedreigd, belaagd en vervolgd worden in de zin van art. 3 EVRM*".

Het is, aldus verzoekster, "*ook omwille van deze bedreiging dat verzoekster verweerster geen aanvullende informatie over de werkzaamheden van haar vader kan meedelen*" gezien er nooit openlijk of vrijuit gepraat werd over LTTE-gerelateerde feiten en deze "*in de mate van het mogelijke geheim gehouden*" werden. Ook het feit "*dat er geen openlijke zoektocht werd begonnen na de verdwijning van de vader, is te verklaren door deze bedreiging*", gezien "*dergelijke acties immers de aandacht van het leger op haar en haar moeder* [zouden] *vestigen*".

Verzoekster benadrukt dat haar moeder "*in Sri Lanka door deze bedreigingen aan haar arm is gewond geraakt*", wat volgens haar "*het lot dat verzoekster te wachten staat in geval van een eventuele terugkeer*" aantoont.

Zij stelt dat zij tijdens haar Belgische asielprocedure heeft "*toegegeven ongelukkigerwijze onjuiste verklaringen te hebben afgelegd ten overstaan van de Nederlandse asielinstanties, en dit omwille van de verkeerde adviseringen van de smokkelaars*", wat haar "*dan ook niet blijven verweten* [kan] *worden*".

Verzoekster wijst erop dat zij een kopie van haar huidige paspoort neerlegde dat haar in 2010 werd afgeleverd. Zij "*bevestigt formeel nooit in India/Chennai te zijn geweest, ook niet ter gelegenheid van een visumaanvraag voor het VK*" en legt uit dat "*deze aanvraag gebeurde door een Srilankaans reisagentschap per post, gezien in Sri Lanka geen diplomatieke vertegenwoordiging van VK aanwezig is! Dit is een gangbare praktijk in Sri Lanka!*".

Verzoekster herhaalt dat de commissaris-generaal ten onrechte geen onderscheid maakt "*tussen de bewijsstandaard voor personen die op geen enkele wijze behoren tot een kwetsbare groep die op systematische wijze het voorwerp uitmaakt van een systematische praktijk van onterende behandelingen en personen die wel behoren tot een kwetsbare groep die op systematische wijze onderworpen worden aan onterende behandelingen*".

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St*. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).
Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.
De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Sri Lanka uit vrees voor (verdere) problemen omwille van de LTTE-betrokkenheid van haar vader.

2.3.2. Verzoeksters asielrelaas is geheel gesteund op de aansluiting van haar vader bij de LTTE. Uit verzoeksters verklaringen kan de waarachtigheid van haar vaders LTTE verleden niet afgeleid worden. Verzoekster blijft steken bij vage verklaringen over het LTTE-verleden van haar vader, over zijn Tijgernaam, zijn opleiding of andere bijzonderheden, over diens verdwijning en de daaropvolgende zoektocht naar hem en over zijn dekmantel (CGVS-verhoor, p. 5-10). Evenmin is aannemelijk dat verzoeksters vader gedurende 12 jaar voor de LTTE werkte, maar de Sri Lankaanse autoriteiten pas na zijn verdwijning en na het einde van de oorlog, en dit tot op heden, 8 jaar na datum, anoniem (in burger) onderzoek naar hem zouden voeren (bij verzoekster familie). Bovendien leidde dit nooit tot arrestaties of convocaties op het politiebureau.
De uitleg in het verzoekschrift dat het "*ook omwille van deze bedreiging* [is] *dat verzoekster verweerster geen aanvullende informatie over de werkzaamheden van haar vader kan meedelen*" gezien er nooit openlijk of vrijuit gepraat werd over LTTE-gerelateerde feiten en deze "*in de mate van het mogelijke geheim gehouden*" werden, en "*dat er geen openlijke zoektocht werd begonnen na de verdwijning van de vader, te verklaren* [is] *door deze bedreiging*", gezien "*dergelijke acties immers de aandacht van het leger op haar en haar moeder* [zouden] *vestigen*", betreffen louter vergoelijkingen die verzoeksters onwetendheden en onaannemelijke verklaringen geenszins kan verschonen. De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, wat zij thans heeft nagelaten.

2.3.2.1. De stellingen in het verzoekschrift "*dat in Sri Lanka de familie en naasten van personen, die een band hebben met de LTTE, een minderheid vormen, die bedreigd, belaagd en vervolgd worden in de zin van art. 3 EVRM*" en dat de commissaris-generaal ten onrechte geen onderscheid maakt "*tussen de bewijsstandaard voor personen die op geen enkele wijze behoren tot een kwetsbare groep die op systematische wijze het voorwerp uitmaakt van een systematische praktijk van onterende behandelingen en personen die wel behoren tot een kwetsbare groep die op systematische wijze onderworpen worden aan onterende behandelingen*", zijn dan ook niet dienstig. Bovendien, indien verzoeksters redenering gevolgd wordt, kunnen ook vragen gesteld worden over de toekenning van asiel van haar partner in 2014. Immers dit heeft manifest geen gevolgen gehad voor verzoekster, noch verzoeksters moeder belet de nodige papieren te verkrijgen die ze had aangevraagd bij de Sri Lankaanse autoriteiten voor het huwelijk van verzoekster en haar partner. Verzoeksters moeder benaderde geheel vrijwillig in oktober 2015 de Sri Lankaanse autoriteiten om een celibaatsattest en gelegaliseerde geboorteakte aan te vragen. Dit werd haar door Sri Lanka ook verstrekt en op 26 november 2015 legaliseert het consulaat van België in Colombo verzoeksters celibaatsattest. Dit ondergraaft minstens ook verzoeksters moeders problemen met haar overheid. Dat haar moeder "*in Sri Lanka door deze bedreigingen aan haar arm is gewond geraakt*", wat "*het lot* [aantoont] *dat verzoekster te wachten staat in geval van een eventuele terugkeer*", zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, is slechts een boute bewering. Uit de foto van een vrouw met een omzwachtelde arm kan bezwaarlijk het letsel blijken noch de eventuele oorzaak ervan aantonen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster en haar familie niet in de negatieve aandacht staan van hun overheid.

2.3.3. De Raad stelt ten slotte ook vast dat verzoekster ze andersluidende verklaringen aflegde ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties, waar zij voor een periode van 12 jaar een geheel andere verblijfplaats *opgaf en waardoor haar levensloop over een periode van niet minder dan 12 jaar volledig verzonnen was*. Zoals de bestreden beslissing stelt kan dit "*onmogelijk als detail worden beschouwd"* en ondergraaft dit op ernstige wijze verzoeksters geloofwaardigheid. Ook blijkt uit het onderzoek van verzoeksters asielaanvraag in Nederland dat zij in februari 2010 een visumaanvraag neerlegde bij het Brits consulaat in Chennai, India, wat verzoekster tot op heden blijft ontkennen.

Waar verzoekster in het verzoekschrift "*bevestigt formeel nooit in India/Chennai te zijn geweest, ook niet ter gelegenheid van een visumaanvraag voor het VK*" en uitlegt dat "*deze aanvraag gebeurde door een Srilankaans reisagentschap per post, gezien in Sri Lanka geen diplomatieke vertegenwoordiging van VK aanwezig is! Dit is een gangbare praktijk in Sri Lanka!*", merkt de Raad op dat in de informatie in het administratief dossier aangaande verzoeksters asielprocedure in Nederland wordt aangegeven dat zij "*persoonlijk, onder overlegging van haar paspoort, in Chennai, India, is geweest teneinde een studentenvisum aan te vragen*". Hoe dan ook, zelfs indien verzoekster werkelijk een visumaanvraag liet indienen "*door een Srilankaans reisagentschap per post, gezien in Sri Lanka geen diplomatieke vertegenwoordiging van VK aanwezig is!*", kan worden verwacht dat zij dit, na confrontatie met deze visumaanvraag, spontaan aanbrengt als verklaring, wat zij bij de Nederlandse asielinstanties heeft nagelaten, daar zij gewoonweg ontkende een visumaanvraag bij de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk te hebben gedaan (zie rapport aanvullend gehoor 10 april 2014, p. 3-4). De uitleg in het verzoekschrift komt dan ook voor als een loutere *post factum* bewering. De op het Commissariaat-generaal neergelegde kopie van (een deel van) haar paspoort, afgeleverd in juni 2010, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen aangaande haar visumaanvraag voor het Verenigd Koninkrijk, gedaan in februari 2010 te Chennai, India. Verzoekster heeft dus minstens in 2010 (tijdelijk) in India verbleven en bovendien heeft verzoeker een paspoort dat ze nog steeds niet voorlegt. Verzoekster faalt in haar medewerkingsplicht.

2.3.4. Dat verzoekster in werkelijkheid geen vrees koestert ten aanzien van Sri Lanka wordt bevestigd door de vaststelling dat zij (minstens) sinds november 2015 in België verblijft, doch pas op 27 juli 2016 asiel aanvroeg terwijl ze zich reeds op 12 januari 2016 registreert als wettelijk samenwonende in Antwerpen. Het feit dat verzoekster zo lang wachtte om asiel aan te vragen in België, hoewel zij wel degelijk op de hoogte was van de (werking van de) asielprocedure, die zij reeds in Nederland doorliep, wijst er dan ook op dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door haar geschetste vervolging.

2.3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, http://curia.europa.eu).

2.4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.3. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één maart tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	K. DECLERCK